

[Biltzing.]

af en særregel på området, og venstres medlemmer af udvalget har stillet ændringsforslag nr. 20, som jeg anbefaler.

Hr. Gudme beskrev forslaget som vidtgående, mens hr. Kurt Brauer brugte udtrykket „ikke konsekvent“, hvormed han mente, at det ikke er vidtgående nok. Så må man jo undre sig over, at hr. Kurt Brauer herefter tilsiger det andet ændringsforslag — det, hr. Gudme kaldte for det moderate — sin støtte. Hr. Gudmes og hr. Kurt Brauers udtalelser har imidlertid bekræftet min fornemmelse af, at venstres ændringsforslag vist ligger det helt rigtige sted.

Efter forslaget må hyrevognene benytte de særlige busbaner, såfremt de medfører passagerer, men på en sådan måde, at afsætning og for den sags skyld også optagning af passagerer ikke må ske i banen.

Under drøftelserne i retsudvalget viste det sig, som det er fremgået af debatten her, at de medlemmer, der interesserede sig for en særregel, delte sig i tre grundsynspunkter. Det ene synspunkt, hr. Kurt Brauers, gik på ønsket om en varig adgang for hyrevognene til at benytte busbaner uden begrænsning af nogen art. Det andet gik på en varig adgang, men med begrænsninger. Her var venstres medlemmer at finde. Det tredje gik på, at en særlig forsøgsordning, særlig i København, bør iværksættes.

Det har ikke vist sig muligt at kombinere de tre ønsker i ét fælles forslag, og det kan jeg kun beklage. En hovedårsag til, at det mislykkedes, er, mener jeg, at fremskridtspartiet fremsatte et uovervejede modforslag, der ville give justitsministeren bemyndigelsen. Senere gik det op for fremskridtspartiets medlem af udvalget, at forslaget var et slag i luften. Man trak forslaget tilbage og gik med på venstres forslag, men da var det for sent. De medlemmer af udvalget, der blot ønskede en forsøgsordning, optog forslaget og knyttede dertil nogle bemærkninger i betænkningens tekst om en begrænset forsøgsordning.

Der er imidlertid det pudsige ved sagen, at en begrænset forsøgsordning efter alt at dømme i sit indhold vil lægge sig klos op ad venstres ændringsforslag. Derimod har det mindretal, der går ind for forsøgsordningen, ikke været i stand til at forklare, hvad justitsministeren egentlig skal foretage sig,

efter at den af mindretallet pålagte, begrænset forsøgsordning er afsluttet.

Det er også karakteristisk, at den kritik, det andet mindretal såvel som justitsministeriet retter mod venstres forslag, alle omhandler forhold, som venstres forslag netop afværger. Det må for mig at se betyde, at hvis justitsministeren, såfremt venstres forslag ikke bliver vedtaget, og såfremt det andet forslag bliver vedtaget, vil vise god vilje, så formulerer han den pålagte forsøgsordning med den begrænsning, som er indeholdt i venstres forslag. Hvis ministeren derimod blot udfører forsøget ved at lade hyrevognene køre aldeles frit i busbaner, ja, så er forsøget på forhånd dømt til at mislykkes, og så må jeg konstatere, at justitsministeren ikke har vist god vilje. Men jeg kan da tilføje, at jeg har sat mine penge på justitsministerens gode vilje.

Hvad der har vejet tungt for mig i denne sag, er, at Københavns politi i magistraten og Hovedstadsområdets Trafikskelskab er gået imod forslagene med den tyndest tænkelige og vrangvillige argumentation. Borgernes repræsentanter, Lokalrådet for den indre By, er derimod gået ind for venstres forslag uden at blive imødegået af borgerne i området, og jeg selv er gået ind for ordningen siden sommeren 1974 uden at blive imødegået af borgerne i det område, der siden har valgt mig, tværtimod.

Jeg vil spørge justitsministeren, hvorledes han vil forholde sig, efter at en begrænset forsøgsordning har givet positive resultater. Får vi så en mere permanent ordning, eller vil justitsministeren lytte til Hovedstadsområdets Trafikskelskab, som — det er jeg ikke et øjeblik i tvivl om — uanset forsøgets udfald vil stemple det som mislykket? Hvis justitsministeren er af den opfattelse, at alt, hvad han behøver at gøre, er at foranstalte en begrænset forsøgsordning, og at han derefter uanset resultatet kan lægge sagen til lodret arkivering, så må vi have det at vide her ved andenbehandlingen, for så kan spørgsmålet om ændringsforslag til tredjebehandlingen blive aktuelt.

Hvis jeg efter en eventuel forkastelse af vores eget forslag skulle beslutte mig til at stemme for det andet mindretalsforslag, sker det med den forudsætning, at mindretallets krav om en forsøgsordning navnlig i København bliver imødekommet, men det